

ikke skulde tage Hensyn der til dem, ved at ubelade denne Paragraph, der under disse Omstændigheder dog ikke vil faae nogen Betydning. Forøvrigt haaber jeg, at den samme Anskuelse maa blive gennemført med alle Kongerigets særlige Anliggender, at det nemlig maa ansees som en Selsfølge, at ethvert Anliggende, der anerkendes at være særligt for Kongeriget, vil komme til at staae under Bestyrelse af særlige for Kongeriget ansvarlige Ministre. Derimod maa jeg holde paa, at § 5 bliver uforandret, og det er mig derfor ogsaa kjært, at den høitærede Indenrigsminister ikke har lagt nogen væsentlig Vægt paa det af ham hertil stillede Endringsforslag, idet han snarere henstillede end indstillede det til Antagelse. Hvad er nemlig vort retlige Standpunkt? Det er, at vi sige: kunne vi ikke blive enige med Eder om den Dvotadeel, hvorefter vi skulde tage Deel i de blandede Udgifter, saa vilde vi selv udføre disse Forretninger, og da troe vi, at vi paa en sparsommeliggere Maade vilde kunne faae dem udførte. Naar vi hensee hertil, saa har det forekommet Udvalget, at vor Ret var aldeles utvivlsom; men dersom der ikke forelaa nogen Tilfændegivelse, dersom vi altsaa ikke principalt fastholdt dette, saa vilde det være en Indrømmelse af, at saavel de blandede Udgifter som den derved foranledigede Administration skulde være fælles, og at der altsaa kun var en Meningsforskjel om den Dvotadeel, hvorefter vi skulde tage Deel i denne ved Administrationen foranledigede Udgift, og naar der saa ikke bliver tilveiebragt nogen Overeenskomst, saa vil Stridspunktet kun dreie sig herom. Det var da altsaa kun dette Punkt, som saa vilde komme under Behandling til Statsraadets Afgjørelse, og dette kunde da erklære sig enten for den ene eller for den anden Dvotadeel. Dersom vi derimod fastholde dette og ikke gaae ind paa dette Bidrag, men selv bestyrelse Udgifterne ved den særlige Administration, da troer jeg ikke, at Nogen kan nægte, at vi fastholde, hvad der er et strengt Retsstandpunkt for vort Bedkommende. Jeg skal, idet jeg maa udtale, at jeg ikke har havt Leilighed til at conferere med de øvrige Medlemmer af Fleertallet, saaledes bemærke, at jeg

for mit eget Bedkommende ikke holder paa § 4, men derimod meget holder paa, at § 5 bliver vedtaget uforandret.

Grundtvig: Da det er min klare Overbeviisning, at, hvad der er Mindretallets Betænkning, at vi nemlig slet ikke skulde besatte os, ved denne Leilighed, med Andet end det foreliggende Lovforslag, det Lovforslag nemlig om, at Colonernes indre Anliggender, som i § 2 i Loven af 2den October f. A. er udtrykkelig bestemt, at skulde høre til Kongerigets særlige Anliggender og at de skulde udgaae derafra og overgaae til de fælles Anliggender; jeg siger, da det er min klare Overbeviisning, at denne Mindretallets Betænkning er, hvad Thinget burde følge og altsaa ikke besatte sig med, hvad her er gjort til et ganske nyt Spørgsmaal, nemlig Fordelingen imellem Kongerigets og Monarchiets Finantser af de væsentlige Coloniers Indtægter og Udgifter, saa er det naturligtvis i Grunden min Mening, at baade §§ 4 og 5 ere os aldeles uvedkommende, tilfældigemed hele det Forslag, at vi, istedetfor at svare Ja eller Nei, skulde sige Ministeren i at komme med et Forslag til en Opgjørelse af det finantstille Forhold mellem Kongeriget og Monarchiet, eftersom de indre Anliggender, og som Følge deraf ogsaa Indtægter og Udgifter, som vedkomme dem, høre til Kongerigets Finantser og de øvrige til Monarchiets, sige Ministeren dert, uagtet hvad vi saaledes vedtog, ei blev til nogen Lov, men kun et Forslag, der maatte overlades til Rigsraadets Bedømmelse, til Geheimestatsraadets Afgjørelse. Men naar jeg maa forudsætte, at Thinget dog vil besatte sig med dette saakaldte Lovudkast, og altsaa ogsaa med dets § 4, da maa jeg sige, at jeg anseer § 4 i Grunden for at være overflødig, forsaavidt som man vel skulde troe — uagtet det desværre ikke udtrykkeligt er sagt i Bestemmelsen om Grundlovsindskrænkningen — at Kongerigets særlige Anliggender altid maae bestyres af Kongerigets særlige Ministre, af saadanne Ministre, som ere ansvarlige for Danmarks Rigsdag, da det laa i Sagens Natur og manglede end ikke en udtrykkelig Tilfændegivelse fra Regjeringens Side af, at det ogsaa var dens Mening, eftersom det ud-